

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 24/02-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť S. Ch., bytom Ž., toho času v Ústave na výkon väzby v B. B., vo veci porušenia základného ľudského práva a slobody postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Ntv II 55/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. Ch. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2002 doručená sťažnosť S. Ch., bytom Ž.. toho času v Ústave na výkon väzby v B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej žiadal, aby ústavný súd vyslovil právny názor, či konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nebol porušený zákon tým, keď rozhodoval o predĺžení trvania jeho väzby do 31. januára 2003 uznesením sp. zn. Ntv II 55/02 z 12. júna 2002, ktoré mu bolo doručené až 8. júla 2002, čo je v rozpore s ustanovením § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

Keďže sťažnosť sťažovateľa neobsahovala náležitosti požadované zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľa listom zo 6. augusta 2002 na odstránenie nedostatkov podania.

Ústavnému súdu bolo 15. augusta 2002 doručené doplňujúce podanie sťažovateľa, ktorého prílohu tvorilo i splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ktorého mu má ustanoviť ústavný súd.

Výzvou z 26. augusta 2002 ústavný súd sťažovateľa opätovne vyzval na doručenie splnomocnenia, ktorým splnomocní advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pretože ústavný súd nezistil dôvod, pre ktorý by mu mal ustanoviť advokáta alebo komerčného právnik na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu z 26. augusta 2002 sťažovateľ požiadal o ustanovenie obhajcu Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý túto žiadosť odstúpil ústavnému súdu, ktorému bola doručená 16. septembra 2002.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či neexistujú dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré tvoria prekážku na jeho prijatie na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj to, či ústavný súd má právomoc na prejednanie danej sťažnosti a na rozhodnutie o nej.

Porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy sa z hľadiska uplatnenia právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy) vzťahuje iba na to, že obvineného možno vziať do väzby iba zo zákonných dôvodov, na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu, pričom ak niektorý z týchto ústavných prvkov v súvislosti s väzbou obvineného (sťažovateľa) chýbal alebo sa nepoužil, prípadne bol použitý v rozsahu prevyšujúcom zákonom dovolený rozsah (napríklad obvinený by bol vo väzbe nad čas dovolený zákonom bez rozhodnutia súdu o predĺžení väzby) (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 76/02).

Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí vyslovovať právne názory, či konaním najvyššieho súdu bol porušený zákon v súvislosti s rozhodnutím o predĺžení trvania väzby sťažovateľa, a rozhodovať o sťažnosti pre porušenie zákona v súvislosti s jeho postupom podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd už o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2002